

Havet

Noveller og digte om havet • September 2010 i 6. E

Samurai Stens største kamp	<i>af Jakob</i>	2
Undervandshospitalet	<i>af Sasha</i>	4
Den <u>ikke</u> tophemmelige undervandsbase	<i>af Jonas</i>	5
Vampyr-sirene	<i>af Stine</i>	9
Hævn, Dåren, Farvefondue	<i>af Stine</i>	10
Sømands død	<i>af Luna</i>	11
Hjælp, en kannibal	<i>af Rikke</i>	12
Halvguden	<i>af Bjarke</i>	13
Den lille dreng	<i>af Jeppe</i>	14
Paradis	<i>af Mette</i>	16
Den lille Havfrue og Chippi Chap	<i>af Henriette</i>	17
En sømand	<i>af Henriette</i>	18
Abeterrorristerne mod de afrikanske pirater	<i>af Arem</i>	19
Du er vanvittig	<i>af Julius</i>	20
De døde farver, Urene tårer	<i>af Julius</i>	21
Ugga-Bugga øen	<i>af Helena</i>	21
Digt	<i>af Helena</i>	23
Bodil!	<i>af Oliver R.</i>	23
Neptun?!	<i>af Puk</i>	24
Monkey's v.s. Ninja's	<i>af Niels Otto</i>	26
Himlen i havet	<i>af Ellen</i>	28
Havmandens dyb	<i>af Celia</i>	29
Farvel far	<i>af Kathrine</i>	31
Den døde rejse	<i>af Johannes</i>	32
Negerkagen	<i>af Maiken</i>	34

SAMURAI STENS STØRSTE KAMP

af Jakob

Sten er mit navn og jeg er en samurai, som bor på byens tage. Jeg har mange fjender, men den jeg hader mest er Dr. Nefarius. Han er en ond videnskabsmand, som bor forskellige steder. Engang ville han lave et forsøg, hvor han skulle bruge en kat, men forsøget gik i vasken og Dr. Nefarius muterede. Han blev til halv mand, halv kat. Han fik katteklør, kattepels og nogle af kattens vaner. Til gengæld havde han stadig sit hoved, for det var der ikke sket noget ved.

Han siger at jeg er hans værste, værste fjende, men jeg synes ikke at han er min værste fjende. Jeg synes ikke at han er så svær at bekæmpe, men det er rigtig svært at finde ham. Han er nemlig rigtig god til at finde en ny base.

En dag fik jeg et opkald fra Dr. Nefarius, som sagde:

”Hej Sten. Jeg går lige til sagen. Jeg har fundet en ny undervandsbase som... Doh, jeg kom til at sige undervandsbase, men ihvertfald, jeg har tænkt mig at springe hele England i luften, og du kan ikke gøre noget ved det. Mua ha ha, hoste, hoste, hoste.” Han hostede en hel hårbold op.

”Det var alt hvad jeg havde at sige. Hej hej, og hils de andre fra mig.” Det var alt hvad han sagde. Heldigvis vidste jeg, hvor han var. Han var på bunden af Vesterhavet.

Jeg var på stranden og så ud over det flotte hav. Jeg vidste at Dr. Nefarius var derude et sted, men hvor var et mysterium. Det eneste jeg vidste var, at jeg fik brug for en ubåd, for jeg kunne ikke svømme.

Heldigvis kendte jeg nogen, som kunne hjælpe mig, men de var døde. De har været døde fem gange, men hver gang havde jeg genoplivet dem. De er meget vigtige for mig fordi hvis jeg ikke kan noget, så kan de hjælpe mig. Jeg har en magisk ting som kan genoplive folk. Den ligner en diamant, som er sekskantet og skinner rigtig meget, men Desværre tabte jeg den på vej til Vesterhavet. jeg tror den røg ned i tagrenden mens jeg tisede, men jeg var ikke sikker. Jeg løb så hurtigt jeg kunne, for at få fat på den. Imens jeg løb, spekulerede jeg på hvordan jeg skulle finde Dr. Nefarius.

Nu var jeg der hvor jeg troede jeg havde tabt den. Jeg kikkede ned i den tilpissede tagrende, som lugtede af fisk og kartofler. Den var der ikke, så jeg tænkte hvor den ellers kunne være, og der gik det op for mig, at jeg havde puttet den ned i min baglomme, før jeg tog afsted. Jeg puttede hurtigt min hånd ned i lommen, for at se om den var der, og der var den.

Så kom der et brev fra Dr. Nefarius. Der stod:

”Jeg, Dr. Nefarius er sej, og du er bare et stort kvaj.

Jeg vil springe hele England i luften, og så kommer duften.

Den der rummer tusindvis der er døde, og som ellers var så søde

Og hvis du kommer og spolere det hele, så bliver du til flere dele.

Mine robotter griller dig, og giver dig til mig.

Så graver jeg dig ned på bunden, og prutter dig i munden.

Og du kan bare rende mig i røven, og det skal være uden tøven.

For jeg er bare så sej, og du er blevet til flæskesteg.

Det var det der stod i brevet. Jeg vidste at det var et trusselsbrev. Jeg vidste også at Dr. Nefarius var fucked up til at rime, og jeg vidste også at jeg skulle se at komme afsted.

Efter at jeg havde genoplivet mine venner og de havde lavet en ubåd, drog jeg ud til havet og skubbede ubåden i. Så hoppede jeg ned i den, tændte for den så den begyndte at dykke. Lige pludselig kunne den ikke dykke mere, så jeg troede at jeg var på bunden, men jeg kunne stadigvæk se havoverfladen. Jeg var kommet til at dykke for tidligt. Så sejlede jeg lidt længere ud og dykkede igen.

Der var rigtig smukt under vandet. Det var nærmest som om at det var en helt anden verden. En ny verden med masser af liv. Jeg skulle finde Dr. Nefarius. Efter et stykke tid fandt jeg hans undervandsbase. Der var en undersøisk p-plads for skibe, som var bevogtet af to robotter. Jeg sejlede ned imod dem, men de fjernede sig ikke. Jeg landede på p-pladsen, hoppede ud og huggede hovederne af dem med mit samuraisværd. Så tog jeg et af hovederne med som souvenir. Jeg så fem robotter gå på patrulje. Jeg troede at de havde fundet ud af, at jeg var ombord, men de vendte ryggen til mig og det var min chance. Jeg kastede mit sværd igennem alle fem robotter, så de alle sammen hang på væggen. Jeg tog mit sværd ud af væggen og gik videre.

Jeg nåede til en dør. Jeg vidste at bag den dør sad Dr. Nefarius og ventede på mig. Jeg åbnede døren og ganske rigtigt. Han sad bag ved døren på en stol som plejer at tilhøre konger. Jeg troede at hans robotter havde stjålet den. Han sad med en hvid kat på sit skød, som en rigtig superskurk, men uden superkræfter.

”Nå Sten,” sagde Dr. Nefarius. ”Jeg kan se at du er nået frem.”

”Du er hurtig,” sagde jeg.

”Den var god,” sagde Dr. Nefarius. ”Den var god. Jeg vil give dig en udfordring.”

”Jeg lytter,” sagde jeg.

”Du skal kæmpe imod alle mine robotter på en gang. Hvis du vinder, lader jeg dig gå og hvis du taber... jeg behøver ikke engang at sige konsekvensen,” sagde han. ”Grib ham!”

Jeg blev lynhurtigt omringet af robotter som ville grille mig under vandet, men jeg var ikke bange. Jeg hoppede op i luften, tog mit samuraisværd og huggede hovedet af en robot. Så tog jeg det hoved som jeg havde taget som souvenir, og kastede det i hovedet på en robot, hvorefter jeg hoppede op på den og kastede den bagover, så den røg ind i en anden robot. Så tog jeg fem kastestjerner og kastede efter fem andre robotter. De sad som de skulle.

Efter en hård kamp gik jeg hen til Dr. Nefarius.

”Skal vi ikke snakke om det?” spurgte han.

”Nej,” sagde jeg. Jeg tog en tveægget kniv og slyngede den op. Den røg igennem halsen på ham, så der var et hul igennem hans hals. Jeg kikkede mig omkring. Stedet var fyldt med olie. Jeg så en spasserrobot hinke på et ben. Den havde mistet det andet. Så pustede jeg til den så den faldt død om.

Næste dag blev jeg udnævnt til konge af England. De sagde at jeg ikke kunne være samurai længere og det var også okay. Jeg havde fået nok af at være samurai. Så jeg blev konge og levede lykkeligt.

Undervandshospitalet

Af: Sasha Maria Sørensen

Jeg stod på stranden, den kolde vind ramte mit ansigt, men det var faktisk meget rart. Jeg tog et skridt mere, nu var det lige før vandet ramte mine fødder, mine støvler var vandtætte, så jeg var ligeglad og tog et skridt mere, nu ramte bølgerne spidsen af mine vandtætte støvler. Jeg tog et skridt til, et mere og før jeg nåede at tænke over det gik vandet mig til halsen. Det var underligt, jeg kunne ikke fornemme det kolde vand mod huden.

Jeg tog et skridt til og så var mit hoved under vandet, og jeg kunne se ligeså tydeligt som hvis jeg havde dykkerbriller på, faktisk var det endnu tydeligere. Jeg begyndte at gå, og kom længere og længere ud i vandet.

Jeg havde holdt vejret længe nu, et kvarter? En halv time? Det var jo faktisk også lige meget. Jeg gik og gik, til jeg lige pludselig stod foran en stor bygning, jeg troede næsten ikke mine egne øjne, men jeg var kommet til et undervandshospital. Jeg tøvede et øjeblik, inden jeg åbnede den blå hospitalsdør og gik indenfor.

Nu stod jeg i en stor sal med lange rækker af senge. Ved hver siden af hver seng stod et lille bord med en læselampe på, og der lå en masse forskellige ting på de små sengeborde: tykke bøger, papir, blyanter. I mellem hver anden seng var der sat et forhæng op, så det lignede små tosengsstuer, og hver lille stue havde deres eget fjernsyn. Sygeplejersker og læger gik rundt imellem sengene, og nogle af dem kom med mad og drikke til de syge.

Pludselig fik en sygeplejerske øje på mig og så råbte hun: "En patient, en ny patient!" Og så løb der en masse sygeplejersker og læger rundt omkring mig, og før jeg vidste af det lå jeg i en seng.

Den anden seng i det lille rum hvor jeg nu lå, var tom, men fjernsynet var tændt og det var læselampen også. Jeg kunne se at vandet var begyndt at blive mørkt, det måtte være aften. Jeg slukkede læselampen og der blev helt mørkt, eller det vil sige næsten helt mørkt, for jeg kunne stadigvæk se lidt af det der foregik i den store sal, da mange af de små læselamper ved de andre senge var tændt endnu.

Jeg lå længe helt stille i sengen, eller måske følte det bare som om der var gået langt tid. Jeg tændte lyset igen og et par sekunder efter kom en blond sygeplejerske hen til mig. "Hvordan har du det?" spurgte hun. "Jeg har det fint. Men hvorfor er jeg her? Hvad er der galt med mig?"

"Du har brækket hovedet." Brækket hovedet? Det hele stod stille, og i et kort øjeblik kunne jeg slet ikke finde de rigtige ord, jeg forsøgte at sige noget, men der kom ingenting ud af min mund.

Hvad mente hun dog med det? ``Det kan man altså ikke`` sagde jeg så endelig. ``Nej nej det siger i jo alle sammen, men du ved det jo rent faktisk ikke...`` Hun holdt en lille pause for at trække luft ind og i det gik det op for mig at jeg kunne ånde under vandet. `` Men husk nu at lige meget hvad der sker, må du aldrig nogensinde fortælle nogen om det her sted.``

``Nej okay`` sagde jeg, jeg kunne ikke rigtig finde et mere passende svar. ``Bare rolig, du skal kun være her i nat. Du kan tage hjem i morgen. Jeg henter lige noget mad til dig,`` sagde hun ``Tak.``

Natten gik med fjernsyn og der blev serveret mad til mig engang imellem. Da det blev morgen sagde jeg farvel og svømmede op til overfladen igen.

DEN IKKE
TOPHEMME
LIGE
UNDERVANDS
BASE

af Jonas

Havets bund... En gold og tom ødemark hvor intet kan leve... Undtagen statens hemmelige undervandsbase, der fungerer som forsvarsværn for hele denne kyststrækning. Det er en meget dyr facilitet, men med tre undervandsteleskoper, otte torpedoramper, to ubådshangare, en forskningssluse, og et transportbånd der, gennem et rør, transporterer forsyninger direkte inde fra land, så har det nu også været alle pengene værd. Så er der det sejeste ved basen: En generator, der kører på affald. Så er der det mindst seje: Det er mig, der skovler affald ind i den. Nu er det i midlertid sådan, at der er en rimelig god løn, og arbejstiden er ikke så høj, men det er også klart, eftersom noget af affaldet er radioaktivt, noget giftigt, og noget eksplosivt.

Nu var jeg kun udstationeret her i to måneder, men det var da også det mindste, de kunne unde mig, efter hvad jeg har været igennem. Den ene måned var dog gået, og det glædede jeg mig til gengæld virkelig over. Det er sådan på den her base, at der faktisk ofte bliver spottet skibe på en af basens mange sonarer. Næsten alle er fuldstændig ufarlige, men alting bliver tjekket, for den kunne jo være... Men i hvert fald så elsker jeg at se, når de undersøger skibe, der har forvildet sig ind på det her gudsforladte havområde.

Den 34. dag i mit 61 dage lange ophold så ud til at blive som enhver anden dag, indtil der midt i frokostpausen var en vagt, der opdagede en båd på sonaren. Den båd, han opdagede, var ikke særlig stor, så han gik ud fra, det bare var en lystsejler, der havde overset advarselsskiltene. Vagten anmeldte det til kystvagten og gik derefter til frokostpause, for nu var klokken blevet 12:00. Jeg var der selvfølgelig til at se, hvad der skete. Der var vagtskifte, men jeg blev der. Det tager to minutter, før den næste vagt kommer ind. I de to minutter så det ud som om, båden sank ti meter, men det var

nok bare et udsving. Dem ser man tit. Det var godt nok et ret stort et, men der er også bølger oppe på overfladen. Den nye vagt kom ind.

- Nåh. Har der så været noget under vagtskiftet?
- Nej, kun et udsving i dybden, sagde jeg bare.
- Nå men det lyder da fint.

Der kom en anden prik frem på sonaren.

- Det må være kystvagten, sagde han. Jeg kontakter dem.
- Base til kystvagtst fartøj... Base til kystvagtst fartøj... Kan I høre mig?
- Klart og tydeligt.
- I burde kunne se båden nu. Skifter.
- Jeg kan intet se. Skifter.
- Men det her er åbent hav. I skal kunne se noget nu. Skifter

Der kom intet svar, men tilgængæld masser af hvid støj. Der var noget, der ikke stemte.

- Kan I høre mig?

Der var ingen kontakt til kystvagten, og jeg ville finde ud af hvorfor... Men først måtte jeg tage et kig på det mystiske fartøj. Der var ingen i nærheden af teleskoperne, så selvom det var strengt forbudt at bruge dem, så tog jeg lige et lille kig. Det kunne jo være vigtigt. Jeg drejede det kæmpe teleskop, så det pejede på de koordinater, hvor det mystiske fartøj ifølge sonaren skulle være. Det var meget mere simpelt, end det lyder. Jeg kunne intet se andet end klart vand, selvom jeg var sikker på, at teleskopet stod rigtigt.

Nu ville jeg tjekke, om der var støj på andre kanaler end den, hvor vi kommunikerede med kystvagten, så jeg spændede ned på mit meget lille værelse og tændte for min miniradio, der automatisk stillede ind på The Voice. Ren sne. Jeg skiftede til P3. Også kun sne. Det samme på Radio 100FM... Og på P4... Og P1 og P2... Der var rent faktisk sne på alle kanaler. Det betød, at der enten var noget galt med basens antenne, eller også var der en støjsender i nærheden.

Jeg måtte gøre noget. Men hvad? Jeg kunne nemlig ikke sige det til nogen. For hvis man bare rører teleskopet uden tilladelse, så er det fyring på gråt papir og fratagelse af sidste måneds løn, og så må man ikke høre musik på værelserne.

Jeg løb ned i kantinen uden rigtig at vide hvorfor, men i hvert fald løb jeg der ned. Mit instinkt sagde mig bare ligesom, at det var der, jeg skulle hen. Så var det jeg fandt ud af, hvorfor båden var så mystisk. Der lå en ubåd lige over kantinen. Den havde samme farve som vandet, men var meget større, end sonaren havde vist. Den rørte næsten glasset over kantinen, og det var ikke svært at regne ud, hvorfor den var, hvor den var. Den lå på det eneste sted i 30 km afstand, som torpedoramperne ikke kunne pege mod, og det var mildt sagt noget crap.

Der var to-tre folk med radioer nede i kantinen, som havde radioerne tændt på ren sne. Der var ved at gå panik i alle, og folk myldrede rundt. Lige pludselig kom signalet tilbage som lyn fra en klar himmel, og radioerne begyndte at spille alt muligt for fuld drøn. Så gik der af en eller anden grund bare endnu mere panik i folk, og det så ud som om, alle myldrede rundt dobbelt så hurtigt som før.

Der gik ikke lang tid, før der pludselig kom liv i storskærmen midt i lokalet, og der automatisk blev stillet ind på et indkommende videoopkald, der kom på en meget mistænkelig frekvens. En silhuet af en mand kom til syne på skærmen. Alle i kantinen tav brat. Det var så mørkt, at man ikke engang kunne se, om manden havde lys eller mørk hud. Han begyndte at tale med en stemme, der tydeligt var forvrænget, men man kunne ane på accenten, at han ikke var af nordisk oprindelse.

– Vi forlanger tyve millioner dollars inden for de næste 6, timer ellers fylder vi hele det her sted med vand, og glem ikke at vi har taget alle på det lille usle kystvagtskib I sendte som gidsler.

– Så prøv nu ikke på noget, sagde en anden mand, der lige var kommet ind fra siden.

– Prøv at kigge op, sagde den første mand kækt.

En stor luge i ubådens bund svingede langsomt op og på lugens inderside sad et kæmpe bor. Boret svingede langsomt ned og der kom et lille "dap" da boret ramte det flere meter tykke glas. Boret lå kun en smule skråt. Det begyndte at køre rundt og fik hurtigt accelereret til en ufattelig hastighed. Det begyndte at køre fremad og alle så forfærdet til mens boret åd sig gennem glasset som en kanyle gennem en gelerand. Det stoppede heldigvis efter tyve centimeter.

– Nu hved I vi mener det seriøst, så hvis jeg var jer ville jeg skynde mig at kontakte fastlandet, og se at få sendt de tyve millioner herud i en fart. Skifter slut.

Jeg blev tør i munden. Tænk hvis det slutter her. Jeg har kun en måned tilbage. Det må bare ikke ende her. Nogen må gøre et eller andet. Chefen, som i nødssituationer har den fulde kommando over alt på basen, gik op på et bord i salens ene ende og råbte ind i en nylig anskaffet megafon: "STILLEEE!!!" Alle tav brat igen.

– Vi bliver nødt til at gøre et eller andet.

Lige mine ord, tænkte jeg for mig selv.

– Jeg synes vi skal sende en ud i en dykkerdragt for at lave et hul i deres ubåd eller sådan noget.

– Så drukner de godt nok, men der er ikke andet vi kan gøre. Vel?

Han så spørgende ud på forsamlingen. Alle begyndte at tænke så det knagede. Der var en der spurgte:

– Hvordan skal vi lave et hul i den?

Kaptajnen tænkte fem sekunder og sagde:

– Alle sammen: tænk videre.

Folk tænkte sig om igen, og efter to minutter var der en der rakte en hånd i vejret og sagde:

– Måske kunne en enkelt mand gå ud af forskningsslusen, op til ubåden og sætte en torpedo fast.

– Det er da en ide, medgav kaptajnen.

– Vi kunne fyre en torpedo af meget langsomt, og så kunne den person, vi sender ud, bare tage den. Det er risikabelt og det skal jo gøres rigtigt første gang, for vi har kun en dyggerdragt. Den dykkerdragt vi har der kan bruges på så dybt vand, har kun luft til fire minutter og jeg ville kun risikere to og et halvt.

Hvem skal så gøre det, tænkte jeg for mig selv. Det skal edermanne være en, der ved, hvad han laver, ellers skal vi håbe på et mirakel. Min tankerække blev brat afbrudt, da manden for tredje gang fortsatte.

- Så skal han fyre en harpun af mod torpedoen når han er på sikker afstand.
En mand kom ind og hviskede noget i kaptajnens øre. Kaptajnen sagde:
- Så er der givet besked til dem inde på fastlandet om at sende de tyve millioner herud, men vi er blevet... Øøh... bedt om at forsøge på at gøre noget.
Manden hviskede noget nyt i kaptajnens øre.
- Hvis vi ikke gør noget så bliver vi alle sammen fyret sort på hvidt og hele nationen vil hade os, så er der nogen der melder sig frivilligt til opgaven?
Ingen bevægede en muskel. I det samme kom en anden mand ind og hviskede noget i kaptajnens øre.
- Det er imidlertid sådan at dem inde på fastlandet har vurderet det til at være for farligt til at forsøge. Så i stedet venter vi på at pengene når frem.
Endnu en mand kom løbende ind fra siden. Jeg rullede med øjnene.
- Jeg har lige fået at vide at pengene ikke kan nå frem i tide, så er der nogen frivillige? Alle var helt stille. Selvfølgelig var de det, for udover at være ekstremt farligt at dykke på disse dybder, så skulle det også være som tortur på grund af trykket mod ens knogler.
- Nå, men så må vi jo sende den mest kvalificerede derud. Hvem er mest kvalificeret? Jeg tænkte så det knagede. Mens jeg overvejede alt fra admiraler til forskningchefer, gik det pludselig op for mig, at det jeg lavede netop gik ud på at arbejde med farlige genstande under tidspres, der skulle flyttes fra punkt-a til punkt-b. Jeg prøvede at snige mig diskret ud af lokalet, men så opdagede (af alle mennesker) kaptajnen mig. Han spurgte:
- Hvor skal du hen?
- Øøøøh, Toilettet svarede jeg.
- Heej. Han passer sgu da helt perfekt til opgaven, var der pludselig en der sagde.
Så gik der fem minutter, og så stod jeg ved siden af forskningsslusen, og var igang med at iføre mig en noget der lignede en vandtæt rumdragt. Jeg var sgu', for at sige det rent ud, lidt bange.
- Du skal bare få det ordnet så hurtigt som muligt, sagde en erfaren dykker, som dog aldrig havde været i nærheden af noget eksplosivt.

Han spændte min hjelm, og gav mig et klap på skulderen. Jeg gik ind i slusen. Jeg var så tør i munden, at jeg var ved at tro at min mund ville krakelere. Da jeg stod i slusen sagde han et eller andet, som jeg overhovedet ikke kunne høre. Slusen hoppede en centimeter op og vandet fossede allerede ind. Så begyndte slusen at køre hurtigt op, og jeg nåede ikke at opfange så meget mer, før jeg blev kastet tilbage og smasket ind i væggen. Nu kunne jeg gætte at han havde sagt 'hold fast', men det hjalp mig nul og niks nu. Jeg prøvede at fatte mig selvom jeg havde vild hovedpine. Jeg rejste mig og begyndte at gå. Det følte ikke som om der var noget der trykkede ned på en, men snarere som om hver eneste centimeter af ens krop, var i hver sin skruetvinge, selvom der var et ti centimeter tykt skumgummilag overalt. Nu skulle jeg tisse.

Jeg kunne se på et lille ur i hjelmen, at der nu var 3 minutter og 7 sekunder tilbage. Til gengæld var jeg ved torpedorampen. Jeg kiggede ned, og så spidsen af torpedoen. Der gik et par sekunder, og så blev torpedoen puffet op i mine arme. Den vejede et ton. Ikke bogstaveligt, men... Jeg tror, jeg var hved at besvime, men det er jo også klart, når blodet ikke kan komme ordeligt rundt i kroppen. Jeg var fem meter fra ubåden, og havde 2:13 tilbage. Den tid kunne jo meget vel være resten af mit liv. Jeg stod nu foran ubåden.

- Hvordan fanden skal jeg komme derop?

Jeg vidste godt at ingen kunne høre mig. Jeg prøvede at rulle torpedoen op ad siden af den runde ubåd. Da den var kommet lidt op, gav jeg den et ordenligt skub. Den trillede lidt derop ad, men det var ikke nok. 1:41 tilbage. Jeg stillede mig på tæer og bøjede tilpas ned i knæene, og så skubbede jeg alt hvad jeg kunne. Den tunge torpedo trillede op og lagde sig op ad periskopet. Yes man!!! tænkte jeg og havde glemt alt om hovedpinen og alt-det-andet-pinen. Da jeg var på sikker afstand

tog jeg en harpun frem. Nu var der kun 48 sekunder tilbage.

Mit åndedræt var blevet mere febrilsk, og der var mindre ilt inde i hjelmen. Jeg havde uro i hænderne, og de var følelsesløse. Jeg fyrede harpunen af, mens mine hænder rystede. En klar forbier. Der var kun 32 sekunder tilbage. Jeg puttede febrilsk en ny harpun i. Jeg kunne næsten ikke få luft, så jeg trykkede bare på aftrækkeren så hurtigt som muligt. 20 sekunder tilbage. Jeg vidste, at jeg ikke havde ramt. Jeg vidste hvad jeg måtte gøre. Jeg tog den sidste harpun og prøvede på at holde vejret. Jeg kæmpede mig frem så hurtigt jeg kunne. Jeg hoppede op på siden af ubåden, fik fat i et eller andet, fik trukket mig op på ubåden og kunne lige ane torpedoen, selvom jeg havde pletter for øjnene. Jeg holdt så godt fast i harpunen, jeg overhovedet kunne, og hamrede den ned i torpedoen. Der kom et hvidt lys...

AF STINE BALLEGAARD NILSSON

Det var en smuk aften med mange stjerner. Jeg forstod ikke hvorfor ingen vil være ved havet i fuldmånens skær. Det gør jeg nu. Jeg var stukket af fra mit børnehjem, og klokken var 23:58, så det var for sent at vende om.

Lige pludselig fik jeg månelys i øjnene, og i samme øjeblik hørte jeg uret fra Københavns Rådhus slå tolv. Jeg så ud mod havet. Det blev helt sort.

Lige med et kom der fremmede væsner opad havet. Det var sirener. De havde lange klør, skarpe tænder og ildrøde øjne. Jeg vendte mig om for at se om der var plads til at løbe. Der stod en dreng. Og det var ikke bare en dreng, det var Erik Picolet, den franske dreng fra børnehjemmet. Jeg havde været lun på ham siden nulte klasse, og jeg går altså i ottende klasse nu. Han var kridthvid i hovedet, og hans øjne lyste rødt. Det var svært for mig, at se ham i den tilstand. Tre sirener var ved at suge ham tom for blod. Det sortnede for mine øjne, og jeg faldt bevidstløs om.

Det næste jeg husker, var at jeg vågnede op et bizart sted. Det var under havet. Jeg så på sirenerne.

Deres ben var blevet til haler. Her var trygt. Her var rart. Jeg blev der og jeg er der stadig. Erik er her også. Vi skal giftes om to uger. Og sådan gik det til at jeg blev en vampyr-sirene.

HÆVN

Hævn er frygtelig.

Hævn er sød.

Hævn er ondt.

For hævn betyder DØD.

DÅREN

Der lå en dåre på gulvet,

og hun lå og skreg.

Og jeg havde nok hjulpet,

hvis dåren ikke var mig.

FarveFondue

Blå skal steges, mens rød kan spises rå.

Gul skal nok serveres med noget grønt til.

Pink smager bedst med sukker på.

Lilla skal koges, for ellers er det giftigt.

Man kan også bare hælde vand på det hele så går malingen af.

Jeg kan egentlig også bedre lide hakkebøf.

Sømanns Øst

Af Luna Hjorth

Natten mellem den 6. og 7. november var som den plejede på det skib som jeg sejlede med. Bølgerne var store, vandet var koldt, bølgerne væltede ind over dækket og jeg kedede mig utroligt meget.

Jeg var ikke engang klar over, hvor jeg var længere.

Før jeg havde sejlet, havde jeg læst i en annonce om et gammelt træskib.

Jeg overtalte mine to venner William og Mads til at købe skibet. Det var en gammel drøm, der gik i opfyldelse.

Hvad jeg ikke vidste, var at denne tur ville ændre mit liv for altid.

Da jeg sejlede Den 1. november havde jeg befundet mig i Sverige, det var dengang jeg havde elsket at sejle. Dengang at jeg havde sagt til de andre at lykken var at sejle. Det havde været en dejlig dag, men efter den første dag, var det bare lidt det samme. Jeg havde efterhånden hørt deres livshistorie. Jeg tænkte meget over, hvornår jeg kunne komme i land igen. Jeg ville ikke vente længe. For to-tre dage siden havde jeg set et andet skib.

Det var sejlet mod øst, men Mads havde sagt at vi skulle sejle mod vest. Mads var meget bestemt. Jeg gik lidt frem og tilbage på dækket..

Jeg kikkede på mit ur. Det var gået i stykker.

Jeg kunne mærke det begyndte at blive koldere.

Det måtte betyde at vi var på vej nordpå.

Jeg gik frem og tilbage på skibet igen.

Og først nu gik det op for mig hvor grim det egentlig var.

Jeg så skibets store grimme mast.

Det var ved at blive lysere og jeg kunne se noget forud for skibet.

Det kom tættere på.

Pludselig rystede skibet meget voldsomt, jeg holdt fast i skibets mast for ikke at falde. Jeg kikkede forud og så at skibet havde ramt et andet skib.

Mit skib blev flænset halvt igennem og i løbet af ti minutter var det helt væk. Jeg lå selv i vandet sammen med Mads og William.

Det andet skib havde bare sejlet videre. Jeg kunne se kysten.

Den var ikke mere end 1 km borte.

Jeg begyndte at svømme mod den.

Det var meget koldt.

Efter at jeg havde svømmet i 1 time var jeg tæt på kysten.

Jeg kom i tanke om at jeg bare havde efterladt mine to venner i vandet. Uden overhovedet at tale til dem.

Jeg kom i land, men det var is jeg stod på.

Jeg var kommet til grønland.

Siden den dag hvor jeg forlod mine venner har jeg ikke sejlet.

De fleste folk jeg fortæller denne historie til, syntes at jeg er selvisk og overfladisk.

Hjælp en kanibal

AF RIKKE

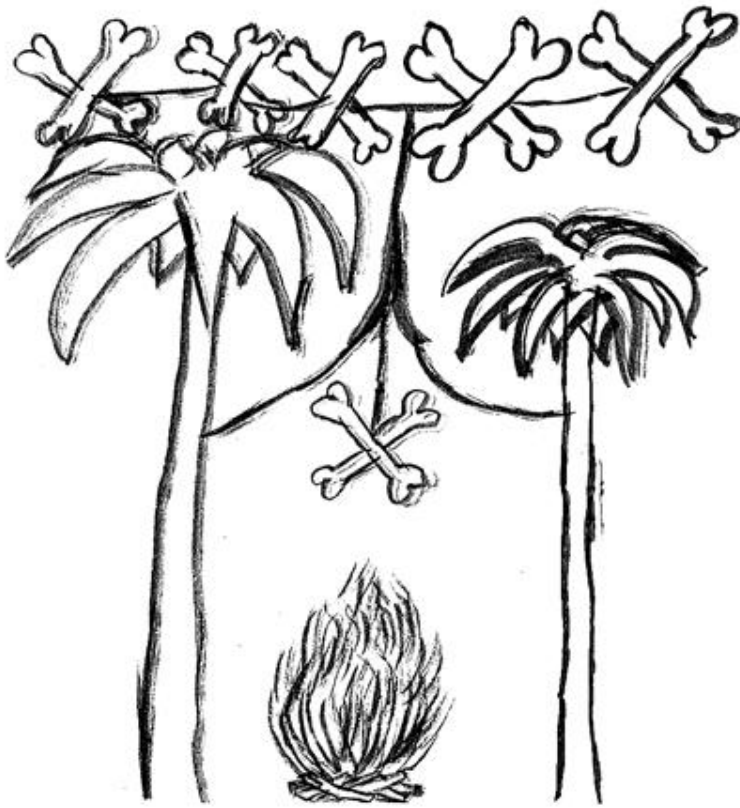
Sømændene er klar til at sejle. Vi venter på at alle har sagt farvel. Vi skal ud på bølgen blå, men hvad hvis der kommer en storm eller en tordensky? Jeg er meget bange for at min familie vil komme til at savne mig.

Nu hiver vi ankeret op. Min datter tror mit skib vil forlise. Jeg håber ikke hun bliver for ked af det. Jeg kan ikke svømme.

Jeg ved noget de andre ikke ved. Jeg ved, at jeg aldrig kommer hjem fra den ø vi sejler til, for der bor kannibaler, men jeg kan ikke trække mig ud af turen.

Tanken om at blive spist under en palme af et menneske er meget uhyggelig, fordi jeg ved det kommer til at ske. Jeg vil aldrig mere føle lykke, fordi jeg aldrig mere vil se min familie igen.

Nu er vi på øen. Øen er meget smuk. Træerne skinner som grønne smaragder og græsset glimter. Der er ingen skyer på himlen. Jeg kigger over til venstre og der sidder en kannibal og spiser højre fod af høvdingen. Jeg træder et skridt tilbage. Jeg kan mærke angsten kommer som et gys igennem mig. Hvad er det? Jeg tror det er en kannibal med noget i hånden. Han kommer nærmere. Det er barbecuesauce og en paletkniv.

Jeg når ikke rigtigt at tænke. Jeg når bare at løbe, men det er ikke nemt at finde rundt på deres ø. Når man kommer længere ind skifter årstiderne, men ikke i den rigtige rækkefølge. De skifter fra forår til vinter, til efterår til sommer.

Kannibalen er lige i hælene på mig. Han får fat i min fod og trækker mig gennem sandet. Jeg kigger kannibalen i øjnene og det er ikke et rart syn. På en måde er jeg glad for at jeg skal dø, fordi jeg ikke kunne leve med det blik resten af livet.

Blikket er ligesom selve dødens øjne. Som om du kigger ind i to sorte huller med et lumsk smil bag dem. Jeg får en lys ide. Jeg tager paletkniven og slår kannibalen i "løgene" og skynder mig hjem over havet til Jylland. De andre er blevet spist.

Rygtet siger, at kannibalen aldrig kunne få børn mere, fordi jeg slog så hårdt. Så adopterede han nogle og spiste dem. Han kommenterede i BT: "Drengen jeg spiste smagte af krydderkylling."

Denne her tur har været en lortetur. Jeg har mistet min bedste ven, Alex. Han var en superven. Jeg har kendt ham siden min 5 års fødselsdag. Han var den eneste der dukkede op dengang. Vi gik på samme skole og fik samme uddannelse og vi blev begge to sømænd selv om Alex helst ville være advokat. Jeg savner ham, men jeg kan ikke gøre noget ved det. Jeg tror, jeg dropper at være sømand og opfylder Alex' drøm og bliver advokat for hans skyld og lever lykkeligt til mine dages ende, troede jeg...

Halvguden

af *Bjarke*

Hefarios var en vis mand fra det græske rige. Han var en af de klogeste mænd i byen og var derfor mester i byrådet. En dag fik han den ide at han ville finde nyt land, han kunne sælge, og så få penge til sin familie, specielt sine nyfødte børn. Så han droppede byrådet og tog ud at sejle.

Hefarios havde købt et stort skib og var nu på vej ud i verden. Han søgte over det hele, men der var folk alle steder og alt var optaget. Enten af hyrder eller soldater og en gang imellem af byer. Til sidst råbte han hav guden Posidon om hjælp. Da svarede Posidon ham at han skulle sejle til Verdens Ende og ud over vandfaldet og videre ind til han kom til gudenes rige: og der vil du få hvad du ønsker dig. Og foresten her er en gave, det er nogle af Zeus's lyn. Dem for du brug for.

Så sejlede Hefarios til Verdens Ende, men han kom ikke dertil uden problemer.

Først gik det fint, Hefarios sejlede hurtigt.

Det blæste mod vest og de var sejlet ind i en strøm der gik mod nordvest. Så Hefarios var glad. Men pludselig kom en kæmpe hydra op af vandet. Den var syv meter høj, to meter bred, treenhalv lang og den havde fem hoveder. Men Hefarios greb lynene og kastede dem i hydraens hjerte, så den døde.

Hefarios kom til gudernes verden og skulle lige klare en sidste prøve. Han skulle skrive et digt.

Hvis jeg vil hjem
Jeg skal sejle vejen igen

Jeg håber jeg ingen fare møder
På vejen hjem til mine børns mødre

Når jeg hjemme er
Jeg skal ha masseret mine tær

Da han havde skrevet digtet fik han sit guld og kom hjem.

Men da han kom hjem var hans hus brændt ned til grunden, hans familie død og der bode nu en grønthandler.

Hefarios havde kun penge til et lille hus på stranden og lidt mad.

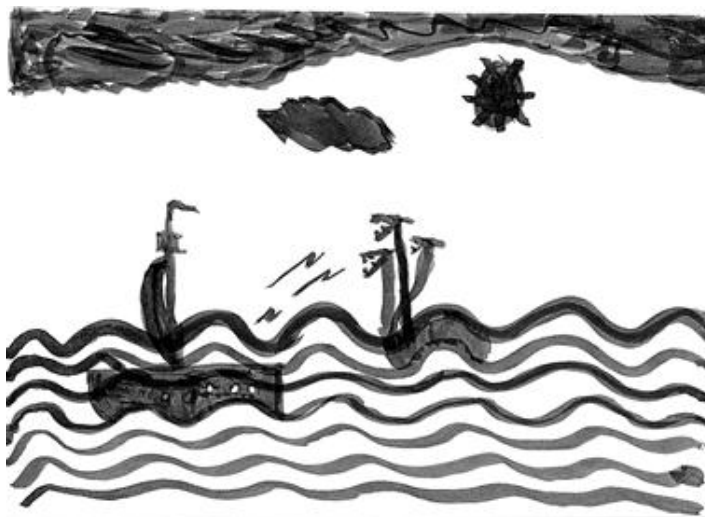
De andre fra byrådet ville ikke have ham med mere efter han droppede dem. Så den tur var bare spild af tid, men spændende.

Den
lille
Dreng

af Jeppe Wermuth

Jeg er en lille dreng ude på havet. Jeg hedder Benny og jeg bliver skidt i hoved 5 gange om dagen af den samme fugl. Jeg er begyndt at kalde den for Benedikte.

Nogle gange er det irriterende at være den lille på skibet, fordi så skal man altid kigge op til

de andre. Men det er sjovt at spytte ud i vandet. Min rekord er 5 meter og det er jeg stolt af.

Når man kigger ud i havet ser man meget tang i alle farver, det er så smukt i alle deres farver derfor kan jeg rigtig godt lide at kigge ud i havet.

Mit skib går flere gange om ugen i krig og så gemmer jeg mig når det sker. Jeg har mistet min mor i krig for et år siden. Det er jeg ked af. Det stormede den nat jeg mistede min mor. Da jeg mistede min mor sejlede vi lige forbi et andet skib og så begyndte det andet skib at skyde. De var meget aggressive. Og så gik vi også i krig mod dem og gik over på deres skib og så vandt vi. Men jeg mistede min mor.

Når vi ser land går jeg med ind på land for at finde penge. Og det der var det kedeligste var at nogle gange når man skulle ind på land, var at så skulle man tigge om penge for at få mad. Det var så kedeligt. Kaptajnen går altid forrest ind på land. En dag vil jeg være kaptajn men alle de andre siger at jeg er for lille. Men jeg er 8 år så jeg har god tid at vokse i.

Jeg syntes det sjoveste ved at være ude på havet sammen med pirater er at kigge på andre der var i krig. Det er absolut det bedste jeg synes.

Når vi skulle fiske tog vi et kæmpe net ned i vandet og fangede mange fisk det var virkelig effektivt og så spiste vi mange fisk i mange dage. Man kan godt blive træt af at spise fisk (eller rugbrød) i mange dage.

Jeg har en god legeven, men det der er surt ved det er at han er en måned ældre end mig. Min ven og jeg leger altid godt sammen. Vi leger et- tagfat og gemmeleg og tampen brænder.

Vi var meget taknemmelige over ikke at skulle i skole.

Vi ville bare ud og sejle. Når vi bliver store voksne tror vi det bliver meget sjovere at sejle end at sidde inde på et kontor hele dagen og kede sig.

Det skulle vi ikke nyde det mindste af selvom man tjente mange penge på det.

Min morfar sad altid inde på et kontor hver dag. Det var virkelig kedeligt har han altid sagt. Det var jeg ked af at min morfar havde oplevet.

Benny havde skrevet et digt for et stykke tid siden og det lyder lige sådan her.

Vandet var så klart og smukt som dig.

Du vil altid være et sted i mit krop.

Og vandfaldet er blå og hvidt og det vil du aldrig være.

Og du glimter.

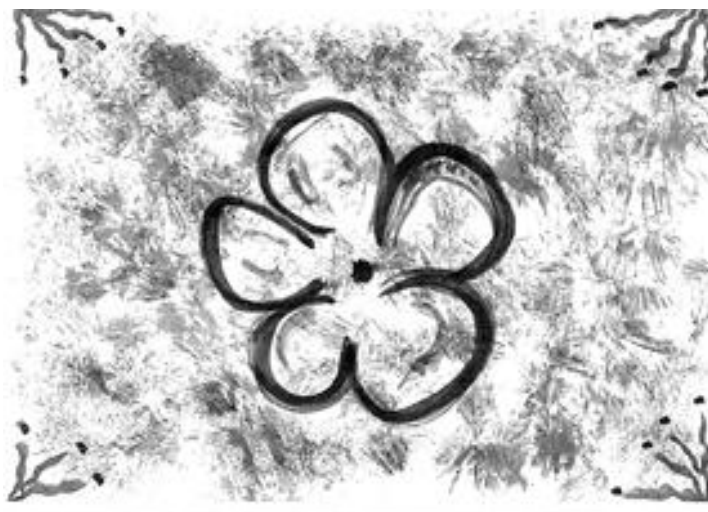
Som ingen stjerner på himlen.

Der hvor du er er centrum på Jorden.

Du kan svømme omkamp med delfinerne som ingen andre kan.

Alle sagde at det var virkelig smukt skrevet og så blev jeg virkelig glad hver gang jeg fik det af vide.

Min mor plejede at give mig en tyver hver gang jeg skrev et digt.
Jeg savner min mor indimellem. Men så kan min far tit muntre mig op.
Min far er en stærk mand der altid har strit hår og så er han meget høj og så er han også assistent for kaptajnen. Jeg syntes min far er så sej.
Min ven vil også gerne have sådan en far. Og jeg er vild glad for sin far.
Han holder altid pause fra arbejdet hvis jeg keder sig. Og så leger han med mig.
Så jeg kom i godt humør igen.

Og når vi kaster anker hopper han og jeg altid sammen i vandet.
Vi starter med at lave bombe så det sprøjter helt vildt ud over alle der er i nærheden. Og så bagefter laver vi hovedspring.

Det kan også være farligt at sejle rundt. Hvis skibet skulle forlise så går alle bare over til redningsbådene og sejler ind til land og så må vi vente der indtil skibet bliver repareret.

Og sådan fortsatte det i et par år og det var næsten altid lige sjovt at være på skibet.

Paradis

af Mette ♥

Fra paradys til endnu mere paradys. Jeg tog det første skridt ind på den guldbelagte færge. Der var en rulletrappe med diamanter på siden. Min bodyguard ventede på mig i entreen. Han stod med min elskede Chihuahua London. Jeg kunne se at hun var bange. Hun rystede helt vildt meget. Men hun har heller aldrig været ude at sejle før. Da min bodyguard så mig, skyndte han sig at give mig London. Jeg har haft 28 andre bodyguards og de gav London det forkerte foder. De er selvfølgelig fyret nu.

En tjener kom med et sølvfad hen til mig. På sølvfadet var der kaviar. ”Værsgo,” sagde han til mig. Min bodyguard tog tjeneren og smed ham over bord. Et tilfredst smil fyldte mit ansigt. ”Det er skønt at være rig.” sagde jeg og gik op til diskoteket.

Blinklys var over det hele. Jeg fulgte musikken med en dans. Jeg dansede hele natten lang. Da jeg blev lidt træt gik jeg ind i min suite og lagde mig til at sove.

Næste morgen gik jeg ud på dækket for at lufte London. Jeg satte mig på en bænk og hørte en skrig. En pige kom løbende over mod mig med en golfkølle. ”Aaaad. Det er Paris Hilton,” Sagde pigen og slog mig i ansigtet med golfkøllen. Min bodyguard kom løbende og slog hende lige i ansigtet. Jeg tog min parfume og sprøjtede i øjnene på hende. Min bodyguard tog hende til sidst og smed hende over bord. Jeg havde kun fået en lille bule i panden. Enten var det min ulykkesdag eller også smittede hende den anden piges humør bare meget hurtigt.

En flok piger kom løbende og råbte det samme som den første pige havde gjort. Min bodyguard og min hund London nåede at standse dem inden de fik slået mig halvt ihjel. Jeg gik op og ned ad en masse trapper for at komme hen til kaptajnen. Da jeg åbnede døren ind til ham i styrrummet vendte han sig om mod mig. ”Jeg vil gerne have at du sejler mig hjem nu. Nej vent. Du skal.” Sagde jeg til ham og viftede med 1000 kr. ”Jeg skal se hvad jeg kan gøre.” Jeg tog endnu 1000 kr. op. Han tog pengene fra mig og kom dem i lommen. ”Du vil være hjemme i morgen.” Sagde han og smilte til mig. Han begyndte at fløjte og knipse en eller anden sang der lød som kedelig klassisk musik. Jeg lukkede bare døren og gik min vej igen.

Jeg fik (bare lige) pludselig lyst til at gøre noget fint eller pænt. Jeg tog en lille kjole, et par ballerina sko og et armbånd. Jeg kom det hele på London og hun så vidunderlig smuk ud. Hun lignede en lille prinsesse. De lyserøde ballerinaer med små ædelsten på, designerkjolen og armbånd, det passede perfekt sammen.

Jeg gik i seng igen og ventede bare på at jeg var hjemme så der ikke var nogle der ville slå mig ned med golfkøller. Det her sted er jo det rene mareridt!

Jeg vågnede ved lyden af færgens dythorn. Jeg tog mine kuffert og London og løb ud til udgangen. Dørene blev åbnet og jeg var fri og glad. Jeg prøvede at finde en taxi. Til sidst var der en der kørte ind til siden. ”Hvor skal de hen, frue?” Sagde han. ”Hollywood” sagde jeg og håbede bare at han ville skynde sig lidt.

Da vi kom til Hollywood hoppede jeg ud af taxien og smed bare nogle sedler i hovedet på ham. Jeg løb ind i min lejlighed. Der viste, jeg at jeg var i sikkerhed.

Den lille Havfrue og Chipi Chap

Af: Henriette

Mit navn er Den lille havfrue. Jeg var på en strand i Danmark, men nu skal I høre om min barndom.

Ariel fortælling

Jeg legede i brændenælder på havet og gik i byen for at købe en neptun. Det er en dum wododykke og bestak ham med blade. Jeg ville have en cykel, men da jeg gik ud af paladset, blev jeg fanget. Jeg fandt ud af at jeg var i Danmark og folk tog billeder af mig, og jeg blev dækket til med barberskum, og mit hoved blev revet af og jeg fik et nyt hoved, også lånte de dumme fedtspisende danskere mig ud til Kina, hvor der bor

kannibaler. Nu er jeg helt alene, bortset fra at jeg har en kæreste ved navn Chipi Chap. Chipi Chap skal også til Danmark, og han har også en historie.

Chipi Chaps fortælling

Jeg gik en tur. Jeg var lige blevet kæreste med Neptun og jeg havde kysset lidt med Neptun. Neptun sagde at jeg var lækker og jeg sagde i lige måde. Neptun blev sur og sagde at jeg skulle gå og han slog op med mig, fordi jeg skulle have sagt til ham at han var pænere end mig. Så mødte jeg Ariel, den lille havfrue, og vi blev kæreste. Jeg vil sige at Chipi Chap og jeg skal giftes.

20 år senere i Kina: "skatter, kan vi ikke tage til en rockkoncert og feste helt vildt og krige til bandet at de er grimme og stinker som min pøller der kom ud af min numse i dag? Spurgte Ariel "

"Se der er Ariel, lad os lave hende til en shishkebab", sagde kannibalen Bab "

Hjælp Chipi Chap !" råbte Ariel "

"Ha ha ha ha " grinede Chipi Chap så højt at man kunne høre det i Danmark ". "Jeg kan høre en der griner" sagde en mystisk person hjemme i Danmark. Efter ti minutter fandt Chipi Chap ud af, at Ariel ikke lavede sjov og var blevet spist.

En sømand

Der var engang en sømand som ville ud at sejle og tælle alle de bølger, skyer og storme, han sejlede forbi. Han tog sit anker op, så hans skib ikke forliste, og han var sikker på at han ikke ville svømme en tur før end han nåede til en ø. Og så ville han komme hjem, sagde han i hvert fald til folk, og han ville komme hjem med en palme. Vi ønskede ham held og lykke på hans rejse. Ti minutter efter begyndte en dame at græde fordi han havde glemt sin solcream, men hun holdt op med at græde efter et minut, fordi min mor bagte drømmekage en drømme kage er den bedste kage i verden, men man må ikke spise alt for meget af den, for så skal du lave pøller, da vi kom hjem til mig, spiste damen som græd en hel kage. Underligt nok skulle hun ikke lave pøller. Efter ti år kom manden hjem med en palme og han blev hyldet som konge.

Abeterroristerne mod de afrikanske pirater

Af Arem

Det var et mørkt og grufuldt stormvejr, abeterroristerne skulle sejle mod Kurdistan, men de kunne ikke komme forbi et skib, der var fuldt med guld

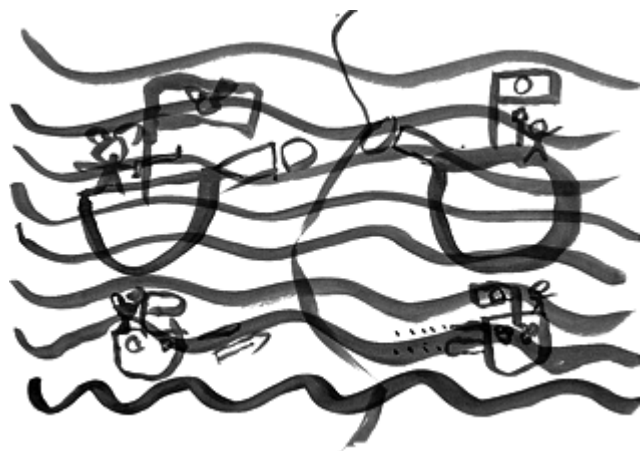
og juveler. Så tog abeterroristerne deres AK-47ere og skød skibet. Så sprang skibet i luften og aberne tog skattene. De sejlede videre i en times tid.

De kom til en ø satte ankeret ned. Alle abeterroristerne løb ud og skød nogle landsbyfolk, men en af aberne skulle lave småt. Han var i en busk og lavede småt, men ude på havet sejlede et skib fyldt med tusind afrikanske pirater. De skød aben i hovedet og aben var død på stedet. De andre aber hørte det og ringede til deres leder, George Bush. De sagde til ham, at han skulle komme med en hel hær og hjælpe. Bush sagde at han ville komme med en hær på 100.000 abeterrorister om en uge. Aberne flygtede som kujoner med deres skibe et sted langt ude på havet.

Seks dage senere fortalte En kaptajn af aberne ved navn Habibi nogle af de nye aber hvorfor abeterroristerne er i. Det er fordi tre abeterrorister var blevet fanget og hængt." Det var den historie" Abeterroristerne blev røde i hovedet, en af dem blev så rød i hovedet at hans øjne sprang og imens blødte det meget. De gik Videre i krig med deres AK-47ere der skød med vandkugler som de har stjålet fra havet. Aberne havde også vandharpuner, vandkanoner, vandgranater og vandsværd som var stjålet fra havet. De afrikanske pirater kom også med deres skibe med vandvåben som var stjålet fra havet. De havde vandkatapulter, vandspyd og buer med vandpile. Begge hære gik i krig, abeterroristerne og de afrikanske pirater skød på hinanden. Det tog 48 timer, det var en blodig kamp for de begge hære.

abeterroristerne havde sejret. De afrikanske pirater var alle døde.

Det bobler i havet. " Arrrrrg, det var folket fra Atlantis de vil dræbe os" sagde en abeterrorist, "jeg vil dræbe jer alle sammen fordi I har stjålet vand fra mit hav," sagde Neptun, havets gud. " jeg, Neptun, havets gud vil først fortælle jer et digt før jeg dræber jer.

De fjerne kommer fra overfladen.
Deres styrker kommer og Atlantis går.
Det er tabt, vi flyder livløst.
Vi er døde.
Det er øde.

"Det var det. Jeg er færdig." En af aberne vender sig om, han ser Bush med en hær af abeterrorister. han skød på Neptuns folk og Neptun. Bush dræbte Neptun og hans folk med en M-16 og en AK-47, så havde han ødelagt Atlantis. Nu drog Bush og aberne mod Kurdistan, hvor de overtog landet og blev venner med kurderne.

af Julius

Nogle gange talte jeg med vandet. Eller rettere sagt det lyttede, jeg talte.

"Åhh hvis du er sådan en slapsvans, skulle du aldrig været gået ud i ørkenen," sagde sandet med sin hæse stemme. "Hvorfor kunne det ikke være dig der var stum... hvad?" svarede jeg igen. "Prøv nu at tænke dig om, bare et øjeblik, knægt".

Hvad nu hvis den forbandede ønskebrønd i virkeligheden er et dumt svin?" hvislede sandet. Jeg ignorerede det, og lagde den kolde feltflaske imod kinden. Og så pludselig lige ud af det blå, kom der nogle undelige lyde fra feltflasken. Jeg slugte en tennisbold. Hvad var det? Og så for en gangs skyld sagde vandet faktisk noget. Vandet sagde "Hvis havet havde valgt landmanden, du ørkenens vandringsmand, ville både bølgen, vinden og strømmen være ren. Men anker ej ville stå hvis landmandens grund var sø. En sømand ville både værre sort og død, som et tørt forlis, ødelagt af stormens sky, da lykke ej var nær.

Efter jeg hørte det digt, gik jeg bare videre fast besluttet på at komme væk fra sandet, og væk fra ørkenen. Ja, jeg ville ud af den endeløse ørken, ud, ud, ud, uu... alt blev sort.

En kærre. Hvad fanden lavede jeg på en kærre? "Hvad fanden laver jeg på en kærre?" råbte jeg højere end larmen selv. Sandet svarede "Nogle egyptiske slavehandlere har taget dig til fange, men du er nu også selv ude om det" sagde sandet med en munter stemme. "Hvor skal jeg hen?!" spurgte jeg sandet. Sandet svarede "Du skal på et skib til Sevastopol".

Jeg rejste mig op, og så mig omkring. "Hmm, der sidder tre fede mænd foran mig", hviskede jeg til mig selv. Diiing. Jeg fik en ide. Hver af hestene på kærren havde en gren på ryggen. Jeg rev stille en af dem af. Og med grenen skubbede jeg, så hårdt som jeg kunne, til de tre mænd. To af mændene faldt ned foran hestene, og blev trampet ned. Da det skete hørte jeg nogle underlige splatterlyde, som: pjuscch, og krachsjee. Men den sidste mand tog hurtig som lynet grenen ud af min hånd og råbte "Ramadisau melassa tipikasonorara". Han slog ud efter mig. Men mine urgamle reflekser kunne han ikke klare. Jeg greb grenen og så hurtig som lyset, slog jeg ham bevidstløs. Jeg smed ham op foran hestene men denne gang kom der ingen lyde. Jeg rejste videre.

Og efter mange dages ulidelig rejsen nåede jeg endelig til en by. En strandby. Jeg stod på en klippe og så ud over byen og havet. HAVET!!! Hvor var det bare smukt. Men når jeg nu

sidder og tænker tilbage på sandet og vandet, siger jeg til mig selv "Jeg må have været vanvittig".

De døde farver

Når døde farver dør, bliver de glemt. Ingen ved, hvordan man får dem tilbage ingen. Og hvis man så får dem tilbage er det forsent. Men når de døde farvers død, tilfældigvis er død, er de døde farver ikke døde mere.

Urene tårer

Hvis dine ruder er beskidte, må du selv se ud af dem.

Og selv om dine tårer er urene, behøver du jo ikke at lade alle andre græde dem også!

Hver vejrtrækning jeg trækker er forfærdelig.

Mens hver vejrtrækning jeg derimod ikke trækker, er fantastisk.

UGGA
BUGGA
ØEN

af Helena

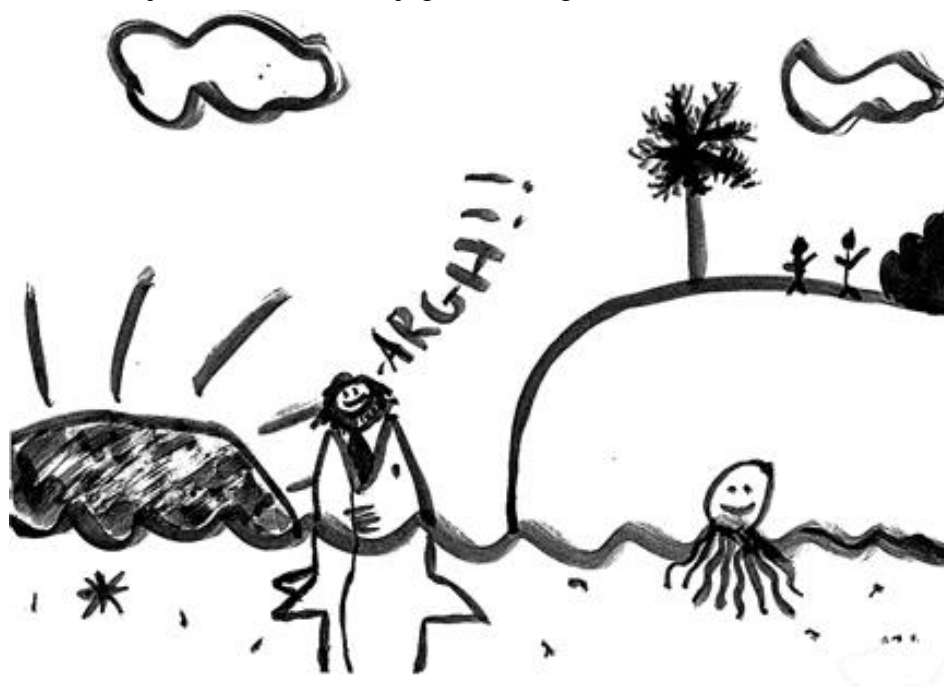
En sømand ved navn Michael, sejlede ud på havet. Der var kæmpestore bølger.

Et stormvejr væltede båden omkuld, og Michael faldt i vandet. Han fik vendt båden om med sine ekstremt stærke arme, og kravlede op i den igen, men sejlede så ind i en klippevæg, og båden gik i tusind stykker. Han svømmede ind til en øde ø, men den var vist ikke helt øde alligevel.

En flok ugga-buggaer kom løbende hen til ham. "Oh lykke," tænkte han, men det var så også det sidste han nåede at tænke, før de slog ham ned med en kokosnød, slagtede ham, og åd ham. For de var nemlig uheldigvis kannibaler.

Derhjemme sad Michaels kone og datter og ventede på ham. De kunne ikke forstå hvor han blev af, for han skulle have været hjemme for fire måneder og en dag siden. De besluttede sig for at tage ud og lede efter ham, men først skulle de lige have kage. En 16 sandkagers tid senere, tog de ned til havnen, nakkede en båd, og sejlede ud på havet for at finde ham. Der var helt blå himmel, med kun én sky på. Mærkeligt nok fulgte skyen efter dem, og den var helt sort. Det begyndte at regne og tordne. Bølgerne var store, og væltede båden omkuld. Konen, ved navn Susanne, og datteren, ved navn Kenneth, faldt ud af båden. De var begge to ved at drukne, og vandet var iskoldt. Lige pludselig råbte Kenneth til sin mor: "Moar! Hvorfor hedder jeg egentlig Kenneth?!" Men idet hun spurgte, blev hendes mor ædt af en haj. "Nårh, det finder jeg nok aldrig ud af" tænkte hun.

Hun fandt øen som hendes far var blevet slagtet på, og svømmede ind til den. Hun kravlede op på den, og fandt sin fars skelet og en tube barbecuesovs ved siden af. Hun hørte noget inde i junglen, og så kom fire ugga-buggaer løbende ud. Lige pludselig fløj en eskimoninja med jetpack på ryggen igennem luften. Han stoppede tiden, gav ugga-buggaerne underbukser på, startede tiden, og gav dem en olfært.

Ugga-buggaerne skreg og hoppede lige på hovedet ned i vandet. Uheldigvis for den ene ugga-bugga, blev han spist af en dræbervandmand, og de andre druknede bare. Kenneth sagde mange tak til eskimoninjaen, og studerede så sin far, eller, det der var tilbage af ham.

Rundt om hans hals, hang en kæde med en kugle i. Kenneth tog halskæden, og prøvede at åbne kuglen. Det kunne hun ikke, så hun tog et maskingevær, som hun tilfældigvis lige havde i baglommen, og skød på kuglen. Det virkede heller ikke. Hun tog kuglen op, og så at der hang en snor i den. Hun trak i snoren, og kuglen gik op så let som ingenting. Der lå en gullig seddel inden i, så hun tog den og læste den. Der stod: "Kære Kenneth. Hvis du vil vide hvorfor du hedder Kenneth, skal du spørge din mor. Hvis hun tilfældigvis er blevet ædt af en haj, finder du nok aldrig ud af det. Hilsen din (muligvis) døde far, Michael." Kenneth blev sur, og skød sin døde far lige midt i fjæset med sit maskingevær.

"Totalt spild af tid at tage ud til den her kannibaliserede ø, for at miste sin mor, og finde ud af, at ens far er blevet spist med barbecuesovs på af en flok ugga-buggaer!", tænkte hun surt. Hun ville hjem, men vidste ikke hvordan.. Hun kunne ikke svømme hjem, og båden som hun og hendes mor havde nakked, var gået i stykker. Hun fik en idé. Hun kaldte på eskimoninjaen, og spurgte om han ikke ville flyve hende hjem? Det ville han så ikke. Så hun tog sit maskingevær igen, og plykkede ham ned. Så "lånte" hun hans jetpack, og fløj hjem. Nu havde hun ingen forældre, så hun ringede til alle dem hun kendte, inviterede dem hjem, og holdt en kæmpe fiesta!

Digt

Mit navn var Michael, jeg var sømand og sejlede dagen lang.
Jeg elskede vand, men der stank af tang.
Lige pludselig blev det stormvejr, og det var skide koldt for mine stivfrosne tæer.
Min kone og datter savnede mig, men det var ærgerligt, for jeg blev slået ned med en kokosnød, slagtet, og nu er jeg død.
Der er nok ingen der vil komme til at savne mig, men selvom jeg er væk, skal du stadig vide, at jeg altid vil være hos dig.
Jeg håber at ugga-buggaerne nød mig, for jeg var deres sidste måltid, for de druknede, og vil nu være væk for altid.

Bodil !

af Oliver R.

Jeg gik stille ned til stenen, den var orange, grøn, lilla og gul. Og lige pludselig åbnede den sig. Jeg gik stille ind i den og så gik jeg videre ind, jeg var nu inde i et stort rum. Lige pludselig kom der en masse skum imod mig.

Jeg røg ind i skummet og videre ud af stenen. Den havde spyttet mig ud.
Jeg lå på stranden. Da det var sådan et dejligt vejr, ville jeg ud at svømme, vandet var blå med hvide prikker på, jeg måtte bare ud at svømme. Jeg løb ud mod vandet, men faldt over et eller andet.

Jeg rejste mig hurtigt op og kiggede hvad det var, det var en blåhval. Jeg tænkte direkte: "Hvordan fanden kom den der?"

Jeg tænkte ikke videre over det men vendte mig om og løb videre, men så faldt jeg igen, rejste mig op og kiggede. Det var hvalen igen der havde rykket sig. Og så vendte jeg mig bare igen og løb ud.

Nu var jeg der endelig. 1.5 kilometer, wow. Men nu var jeg ude i vandet, det var dejligt varmt, eftersom der lå en mand ved siden af mig og tissede i vandet, og spørg mig ikke hvordan jeg vidste det. Jeg gik længere ud og sagde hej til hajen Bodil, den sagde hej til mig og gnaskede videre på dens menneske-ben.

Nu så jeg ned på hvalen Bodil nummer tre, han sagde haj og løb sin vej, nu gad jeg ikke mere så jeg gik op ad vandet tørret mig og gik hjem til min kone, og sådan sluttede min dag på stranden :-).

En fredag aften, jeg sad i min seng pis mand jeg glemte min bedste ven

NEPTUN?!

Af Puk

Jeg hedder Teddy. Teddy Pæremand. Jeg er 13 år gammel, og er en pige der ikke er ret køn. Mit hår er oliven-camouflagen-grønt, kedeligt, og går ned til min røv som for resten er firkantet. Nu ved du lidt om mig. Jeg har en kanin som hedder Neptun. Mine forældre, som hedder Karen-Blop-Amalie Pæremand (min mor), og Jeg-Elsker-Dig Pæremand (min far), har rimelig mange penge. De prøver konstant at overtale mig til at blive plastikopereret, og især få udfyldt it 7,4 cm brede mellemrum mellem mine fortænder, men jeg vil ikke have fjernet min grimhed for jeg mener det gør mig unik. Men altså en dag da jeg kom hjem fra skole sagde min mor at vi skulle på krydstogt til Caribien, på skibet Oh My God!. "Fedt mor." "vi skal på første klasse, og det skal du glæde dig til for det er mega luksuriøst, og meget federe end det vi var på i sidste uge. Der er shopping center, golfbaner, cat-walker med modeshow hver aften, over 80 swimmingpools med vipper, udspring osv., mad fra de bedste kokke, og rigtig meget mere." "Okay! Hvor meget har det kostet?" "12 millioner pr. person, men noget skal far jo have i fødselsdagsgave ikke?"

Da vi så skulle afsted 2 dage efter, kørte vi ned til havnen i vores limousine hvor jeg havde mit eget værelse. Fuck hvor var det en stort skib! Der var 73 etager. Vi gik op for at finde vores kahyt (nr. 3642), som var ved siden af Nicole Richies kahyt, som var ved siden af Paris Hiltons', eller deres kahytter var blevet bygget sammen...

De er jo bedste veninder ikke?? Nå men altså kahytterne var mega store og mega luksuriøse. Det var så fedt, og der var ALT derinde. Også et værelse til Neptun, med stort luksusbur, løbegård med mad og grøntsager osv.

Altså alt. Men da pakket ud ville jeg ud og kikke, så jeg snupede et kort over Oh My God! (forkortet OMG!), gik over til centeret og købte lidt tøj (3200 kroner:D), og gik videre. Vi havde været på skibet i 4 timer nu, og der var nu 14 dage til vi var halvvejs. Det var jo et meget tungt skib...

Jeg mødte Miley Cyrus, og hun sagde jeg var grim. Jeg sagde "okay" og gik videre. Jeg fandt cat-walk nr. 4, og stødte Tyra Banks der var på vej til at forberede sig til det modeshow der startede om 2 timer. Jeg sagde til hende at jeg synes hun var pæn og havde noget sejt tøj. Hun svarede "det ved jeg. Ja, det kan man vist ikke sige om dig..."

Jeg tænkte "sejt jeg har mødt Tyra Banks", kikkede nej på mit tøj og min skæve krop, og så gik jeg videre. Det var ikke mørkt endnu så jeg gik udenfor og stillede mig ved rælingen. Lige pludselig faldt manden der stod 3 meter ved siden af mig, forover. "Åh nej nu falder han i vandet!". Men lige før han ramte vandoverfladen, fløj en hoppepude med en bamse på, ud af siden på OMG!, og han hoppede op på skibet igen. "Nice". Men nu var klokken 18:00, så jeg gik tilbage til min kahyt igen. Da jeg endelig var der sagde min mor at jeg skulle tage noget pænt tøj på, for vi skulle ned og spise aftensmad. Det gjorde jeg så, og vi gik derned. Efter vi havde spist, skulle vi i biografen og se en film jeg ikke kan huske hvad hed. Slut film, sove. Jeg sov til klokken 12:30 næste dag. Uhuu:D

Det var en nice seng som var mega rar at sove i. Morgenmad! Da jeg havde spist morgenmad gik jeg ud, dér hvor manden var faldet ned i går. Det så sjovt ud så jeg ville også prøve. Jeg kastede mig ud. I dag var hoppepuden pink med en enhjørning på. Hihi det var mega sjovt så jeg gjorde det 11 gange på 5 minutter. 30 efter dukkede Danmarks Kongeskib frem i horisonten. 2 timer senere var det 10 meter fra os. Det gik ret langsomt for prinsegemalen Henrik var jo om bord :P

Dronningen stod i sin sædvanlige stilling, og vinkede på sin underlige måde. Jeg efterlignede hende og hun gav mig fingeren. "Fuck hende nå." Jeg spiste og sov. 2 dage efter skete der noget sejt. En mand smed en forlovelsesring i vandet fordi at han havde friet til en kassedame, som havde sagt nej. Pludselig dukkede et grimt væsen op af vandet dér hvor manden havde smidt ringen i. "JA! Jeg vil gerne giftes med dig!!" "jeg, jamen jeg har ikke friet til dig, jeg smed bare ringen i vandet fordi at hende jeg havde friet til sagde nej?!" "FRIER DU IKKE TIL MIG?!?!?!?!?" "øhh nej mand!" "INGEN SKAL GØRE NEPTUN VRED!!!!!!!!!!!!!!" "NEPTUN?!?! Du er da vokset lidt, du har lært at tale, du, du, du..." sagde jeg. "HVAD SNAKKER DU OM?!?!?!?" "okay, jeg tror ikke du er min kanin..." "WHAT?!?! INGEN SKAL GØRE MIG VRED ELLER KALDE MIG EN KANIN!!!!!!!!!!" "nåå, okay så...!".

Under Neptuns og min lille dialog, var manden Neptun troede friede til ham, listet ubemærket væk. Neptun dykkede ned igen, og skabte en kæmpe malstrøm. Men skibet skibet var så stort at det bare sejlede igennem. En dag så jeg Justin Bieber (AD!). Jeg brugte hele dagen på at gøre dagen mega nederen for ham. Jeg skubbede ham i 23 forskellige pooler, spændte ben for ham 42 gange, hældte havregrød over ham, og mange andre onde ting, og han lagde ikke mærke til at det var mig:D. Dagen efter sagde de i hjøtallerne at mand-over-bord-hoppepuderne var blevet overbelastede(ups!), og var brudt sammen. Så man skulle venligst overbord. Øv det var så sjovt. Jeg fik øje på Justin Bieber igen, og fik den fantastiske idé at skubbe ham overbord! Jeg gik over til ham, og lod som om jeg var en fan der ville have en autograf. "Kan du ikke stille dig derover og skrive den?" "jo da!" så dum som han var stilte han sig over til gelænderet, og skriver min autograf. Han giver den til mig og jeg skubber ham i. "Muahahahahah, så kan du synge din sang om at falde overbord!!!!". Jeg var så heldig at vi var et sært, ukendt sted hvor der var mange spækhuggere, så han var hurtigt væk. "Her kan du få din sidste autograf, du skrev!", sagde jeg og smed den i vandet, og prøvede at ramme den røde plet, af hans blod der lå og svømmede rundt nede i vandet. Jeg var rigtig ond den dag.

Der var nu 4 dage tilbage til min fars fødselsdag. Og da alle på skibet skulle spise morgenmad i den kæmpe store, mega luksuriøse spisesal, kom kokke-chefen ind i salen og sagde, "i dag er der én der har fødselsdag. Jeg-Elsker-Dig!" "jeg elsker også dig, Carsten!!", råbte en dame, og løb op og krammede kokken, som åbenbart hed Carsten. "Øhh... Jeg-Elsker-Dig Pæremand, vil du være sød at komme herop?" "ja da!", den sære dame rødmede og gik ned og satte sig på sin plads igen. Vi fik luksuskage, og ekstra god mad, selvom jeg ikke troede det kunne blive bedre. Da vi var i Caribien skulle mine forældre holde kobber-bryllup. Men vi skulle jo først lige af skibet osv...

Jeg var den sidste der skulle gå af skibet, fordi jeg lige skulle sige farvel til til OMG!. Min mor bar Neptun i en transportkasse, og stod og ventede på mig sammen med min far. Jeg skulle gå ned af trappen, og jeg var blevet **MEGA FED**, så jeg var lidt nervøs for at trappen skulle brase sammen under mig og min firkantede røv, selvom jeg godt vidste, at det ville den ikke. Så jeg begyndte at gå. Da jeg var på midten af trappen, begyndte den at knirke. Jeg gik videre, og trappen knækkede sammen under mig og min firkantede røv, og jeg faldt ned i det turkisblå vand i havnen. Jeg sank fordi jeg var så fed, og sad hurtigt nede på Caribiens havbund. Jeg prøvede at svømme, og slog hovedet ind i OMG!'s anker. Av for helvede...

Men altså, jeg kæmpede mig op og få en mundfuld luft, og så sank jeg ned igen. Hvis ikke jeg havde fået så stærke ben af at gå så meget rundt på OMG! var jeg helt sikkert druknet...

Jeg fik til sidst kæmpet mig op på stranden der lå 5 meter fra havnen. Da jeg kom op på land så jeg tåge, men det var vist bare mine øjne. Da der så var kobberbryllup havde jeg fået briller, og tågen var væk. Nu var jeg endnu grimmere, men også mere unik. Kobberbrylluppet var slut og vi fløj hjem til vores eget hjem der var SÅ kedeligt i forhold til OMG!

Monkey's V.S Ninja's

Kapitel 1, det hele begynder

Hej jeg hedder Karl Klein Kristoffersen, og jeg er ninja.

Nu tænker du sikkert at vi render rundt med katanaer og træpinde, men nej, vi bruger uzi'er. Vi bor i en hemmelig undervandsbase fyldt med fladskærms-tv og Xbox360'er.

Vi lever et relativt fredeligt liv, hvor vi dræber havuhyrer og spiller Left 4 dead 2.

Altså, det var indtil abeterroristerne kom (dun dun duuuun!)

Abeterroristerne eneste mål var at skaffe vores tv, men uden dem kunne vi *ikke* spille XBOX!!

Det hele startede med, at de spurgte pænt, men vi sagde nej, og det var en stor fejl, for nu begyndte de at tage alt vores mad. De første par uger begyndte vi at spise tang og fisk som vores dykkere skaffede, men på et tidspunkt begyndte dykkerne at få feber, og efterhånden døde de. Abeterrorister er hjerteløse væsener, så før vi fik set os om, kappede de vores elektricitet, så nu kunne vi ikke spille xbox længere.

Der gik de over stregen...

Vi sendte dem et undervands-brev med en undervands-due hvori der stod et digt:

Roser er blå, violer er røde.

I tog alt vor mad, og nu skal i bøde.

Vi prikker jeres øjne, til de er bløde

Klippe fingrene af, hvis vi da er så søde.

Trimmer jeres klunker med en havesaks.

Hælder syre på jeres tæer, og det skal være straks.

Erstatter jeres hjerner med en fra en laks

Sender jeres tarme til Frankrig, i en fax

A.K. A I er døde...

De sked i bukserne af skræk.

(På dette tidspunkt vil jeg advare de svage sjæle om at læse videre, de sidste barn under ti der læste dette fik mareridt tre måneder i træk. Han sidder nu i en spændetrøje på en anstalt.)

Kapitel 2, de første ofre

Klokken var halv tolv om aftenen, mig og min ven Benny-Bob sad på et tag med hver sin sniper-riffel. Vi havde svømmet op på land og ind til den ø, hvor abeterroristerne holdt til. Det var koldt, og de var flere, end vi havde regnet med. Heldigvis havde vi varm kakao og ekstra ammunition med, en del af at være ninja er altid at komme forberedt. Nu så vi denne gruppes kaptajn, uden ham ville abeterroristernes organisation vælte sammen.

Jeg tog ham. Hans hoved eksploderede i en sky af blod. Jeg kunne se, hvordan alle i nærheden af ham fik store klatter af abeblood og hjerne-masse på sig. Jeg fik selv lidt blod på mig, selv om jeg var flere hundrede meter væk. Sikke en fryd. Nu begyndte vi at plaffe de andre ned, jeg missede ikke en eneste gang. Mens jeg pløkkede tusindvis af aber og drak varm kakao med flødeskum jordbær og skumfiduser (det smager fantastisk), tænkte jeg, "den var for min xbox". Da der ikke var flere tilbage, tog vi vores ubåd. Det vi ikke havde forudset var, at der ikke var mere benzin, og vi styrtede ned på havbunden. Vi havde ingen mad, ingen vand, og det eneste andet rum der var, var der læk i, så hvis vi åbnede det, druknede vi. Efter tre dage uden mad, drikke eller Xbox.

Til sidst kunne min ven ikke holde det ud længere, han tog en kniv og stak sig selv i brystet, så tog jeg hans kniv, skar hans fingre af og spiste dem som spareribs, men uden barbeque-sovs (dun dun duuuun). Problemet var bare, at en haj kunne lugte blodet, og så bryd helvede løs. Hajen hamrede snuden mod ruden, så ruden revnede. Så snart ruden var åben tog jeg min vens kniv og stak den i øjet. Det skulle jeg ikke have gjort. Blodet tiltræk flere hajer, men hov!

Undervandsbasen lå lige der. Jeg svømmede og svømmede, men hajerne var hurtigere end mig. Jeg nåede lige akkurat ind i boblen som kun lader organiske væsener ind. Det jeg ikke havde forudset var, at hajen også kom ind. Den tog mig på røven, bogstaveligt talt. Den bed mig i røven. Jeg nåede dog væk, før den bed mig igen. Nu så jeg haj ligge der uden ilt eller noget, den ville snart dø, jeg fik medlidenhed med den. Lige indtil en anden ninja kom og skød hajen i hovedet med en shotgun.

Kapitel 3, indsæt dramatisk titel

Vi havde dræbt abeterroristerne og kun en mand døde på vores hold. Der var kun en ting vi havde overset, et brev fra aberne...

Der stod "hahaha I tror I har besejret os, men ingen, INGEN, kan besejre os, vi gemte en atombombe i jeres "træn-ninja'er-i-stedsans"-labyrinth og ingen, INGEN, kan finde den! Ps. I stinker af lort"

Det var der, jeg følte, det var min opgave at demontere bomben. Det var min pligt, selv om jeg havde gjort alt. Jeg gik ind i labyrinth, selv om jeg viste, at den var 50.000 km². Der var to etager og ingen lys, så man kunne ikke se noget. Heldigvis var bomben lige til højre for mig, da jeg gik ind, så jeg klikkede bare på off-knappen og gik ud.

Fra den dag boede vi igen fredeligt. Men så vågnede jeg og fandt ud, af at jeg var blevet bedøvet på et hospital. Åbenbart havde jeg haft kræft, og det viste sig at stegte skumfiduser, med kartoffelmos og wienerpølser var kuren.

Nåh men i det mindste slap jeg nu for aberne, men jeg kunne dog stadig bruge en uzi.

Pludselig mærkede jeg noget i min lomme. Jeg stak hånden ned i den og greb fat i foret, nej der var ikke noget. Senere kunne jeg mærke det igen, var der noget? Eller...

Jo, der var en, en, en...

... en ninja-hue?

Var mit eventyr en drøm eller var den virkelig? Nej det kunne ikke være virkeligt, det kunne det altså ikke.

Pludselig opdagede jeg noget, en abe. Vent, EN ABE!?! Nej nu blev det for plat. Pludselig tog jeg

en katana frem. Nu var jeg ligeglad, om det var drøm eller virkelighed. Nu skulle alle dø. Ti minutter, og femtusind drab senere kom politiet. Jeg nåede akkurat at hugge en af dem ned før en anden af dem skød mig i hovedet. Alt blev lyst...

Himlen i Havet

Af Ellen

Skibet sejler ukontrolleret ind i skærene og slår sig selv til pindebrænde! Jeg falder... Ned i havet, jeg kan ikke trække vejret. Lige pludselig kan jeg trække vejret! Er jeg kommet op til overfladen? Nej, jeg er nede i vandet, men jeg kan trække vejret? Hvad sker der?

Ligefremme ligger der en by. Det ligner, at den er lavet af vand. Men da jeg kommer frem kan jeg se at den er lavet af krystaller, tusinde af små krystaller sat sammen til en hel by. Solen kommer frem fra en sky og spejler sig i krystallerne, og byen glimter som tusinde sole. Jeg bliver nødt til at tage mine seje guccisolbriller på.

Lige pludselig hører jeg en stemme bag mig: "Hej, hvem er du?" Det var en lille søhest: "He he, mit navn er Blop."

"Øh hej, jeg hedder Tine. Jeg er en skibbruden fransk sødame."

"Uhu, er du sulten?"

"Ja lidt"

"Så kom med," sagde Blop.

Da vi kommer ind i byen, ser jeg en masse boder, der sælger farverige frugter. Det ser fantastisk ud, synes jeg. Indtil jeg ser en bod, der sælger de flotteste Luis Vuitton tasker.

Jeg købte en underlig lilla grapefrugt og den sejeste taske. Så spurgte Blop: "Vil du se dit værelse?"

"Hvad? spurgte jeg, skal jeg blive?"

"Øhh ja du er på en måde ... hvad skal man sige ? øhh ... død ."

"Hvad ??? *Argh! Mega jour stupide: d'abord je me casse un ongle, donc je suis obligé de ce voyage stupide de l'Afrique, puis je perds mon designer talons hauts quand j'atteins le navire et maintenant je suis mort!?! Je viens peut être ici?!? journée pourrie!!!*

(Argh! Mega nedern dag først brækker jeg en negl, så bliver jeg tvunget til at være med på det her åndsvage togt til Afrika, og så taber jeg mine designerstiletter, da jeg skulle om bord, og nu er jeg så død!?! Må jeg så lige være her??? L*рте dag!!!)

"Nå, men ... så må jeg vel hellere se det værelse, men det har bare at være en suite med mindst fem værelser og øhh hav udsigt, men det er nok ikke så svært... Nå, men der skal være roomservice døgnet rundt," sagde jeg til Blop.

Minsanten om ikke det var en suite, med fem værelser og roomservice.

Nu er jeg tilfreds (bortset fra nogle problemer med noget ikke-vandfast make-up...)

Middagen var også god. En rigtig gourmetmenu med dessert og det hele. Men eftersom det var fisk og skaldyr, der serverede middagen, var der ikke nogen hummer.

Sådan var det alle dagene: Shopping, krabberne fik det nyeste nye tøj, tasker og sko sejlet ind fra London, frokost, en snak med Blop, og så en storslået middag.

Jep, endnu en dag i himlen i havet!

Havmanden's dyb

af Celia Trier

Hej, jeg hedder Benny, jeg er en sømand og bor i Jylland. Jeg bor i Esbjerg. Esbjerg ligger i Sydvestjylland. Mit hus er pragtfuld og flot, det ligger lige ud til vandet, hver gang der er solnedgang, sidder vi alle tre i hængekøjen der er udenfor. Mit hus er stort, så vi kan være tre, nå ja, jeg har en datter Maria på ni år, hun er den bedste datter man kan have og selvfølgelig en rigtig dejlig kone, Elisabeth. Hun laver bare den bedste og sejeste mad. Min nabo Melanie og hendes kæreste David, de har en stor dreng på 14 og to tvillinger, en pige og en dreng på 8, næsten ligesom min dejlige lille datter. Men selvfølgelig er hun nervøs, hver gang jeg skal ud at sejle. Jeg savner dem hver gang jeg skal på havet, men jeg kan ikke gøre andet.

En dag da jeg skulle ud at sejle, var der en virkelig voldsom storm. Min båd røg ind i en klippe, den gik i stykker og jeg røg ned under vandet. Vandet var mudret og noget af vandet røg ind i min mund.

Jeg kunne ikke komme op, men pludselig kunne jeg trække vejret. Det var godt nok mærkeligt, det var ikke helt normalt. Jeg troede, jeg drømte. Det gjorde jeg ikke, det var meget mærkeligt. Jeg svømmede ned til bunden, bunden var mudret og klam. Men alligevel var der en masse smukke koraller. De var i alle mulige farver som rød, rødbrun, lidt grønne og nogle hvide koraller. WOW, de er godt nok flotte, tænkte jeg.

Jeg svømmede lidt tættere på korallen, pludselig bevægede den sig, AHHH, skreg jeg. Jeg fandt ud af, at det var en stor rød ål, den svømmede efter mig. Jeg svømmede og skreg imens. Der var et stort

skilt hvor der stod : ” HAVMANDENS DYB”. Hvorfor var der et skilt nede på bunden? ” Det er da ulogisk ”.

Jeg satte mig ned på en sten og tog mig en slapper, jeg røg ned fra stenen og en virkelig beskidt dør der var fyldt med tang åbnede sig. ” WOW ”, sagde jeg. Det var jo ligesom Atlantis, det var bare meget større. Jeg svømmede ind af døren, den knirkede og sagde en masse lyde. Jeg svømmede tættere på det store havslot. Da jeg kom hen til havslottes store port, så jeg nogle folk uden ben. Der blev lysere her, jeg kunne se væsnerne, det var en slags havfruer, men også lidt en blanding af kaniner.

De snakkede til mig på et mærkeligt sprog, jeg snakkede bare og til sidst kunne jeg forstå dem. Var jeg blevet en af dem eller hvad? Jeg kiggede ned og så at jeg var blevet en af dem. De inviteret mig

ind i deres havslot, hvor der var ekko i hele gangen. Jeg så masser af billeder på væggene, de var flotte. Jeg kom op til en stor sal. Det var mørkt, pludselig kom der lys. Der hvor lyset faldt, var der en gammel mand, med masser af langt skæg. Jeg kiggede grundigt på hans skæg, det var kridhvidt.

”HILUUU”, sagde han. Det betyder hej, det vidste jeg jo godt. Jeg syntes, jeg havde læst om det her. Det var mærkeligt. Jeg tænkte på at spørger ham hvad han hed og jeg spurgte ham: ”Uli kni ma fiu ?” Han svarede: ” YA YA oli mi Ramula ”. Det betød : ” JA JA, mit navn er Ramula”.

Han spurgte, hvad jeg hed. Jeg svarede: ” Oli mi Benny ”.

Han sagde: ” Furi lu mia fiku lui ”? som så betød ” Har du været her før? ”.

Jeg svarede: ” No no finiko ”, Det betød Nej, nej men

det var det som om.

Jeg kiggede mig rundt og så et skilt, hvor der stod ” Havmandens dyb ” IGEN! Jeg svømmede, så hurtigt jeg kunne, jeg røg ind i den store port, jeg ville gerne hjem og være sammen med min dejlige datter Maria og min dejlige kone Elizabeth. ”Kom nu jeg vil ud !!!”

Jeg prøvede at åbne et vindue, men det kunne jeg ikke, det var lavet af hård tang. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg tænkte på at spise det i stykker, men det var måske for hårdt, selvom jeg har store kanintænder. Jeg havde jo helt glemt, at jeg var blevet forvandlet. Jeg kunne også bare prøve at daske til det med min hale, men jeg tror ikke, det ville virke, tænkte jeg. Jeg prøvede at bide det over med mine store kanintænder, ”Åhh”, sagde jeg. Det var alt for hårdt, det var hårdt som mursten, mærkeligt, det var jo bare tang. Nu prøvede jeg at daske til det med min hale ”AHHHH”, sagde jeg og brugte al min kraft.

Da det gik i stykker gik en alarm i gang. ”SHIT”, sagde jeg. Jeg brugte det sidste af kraften, jeg havde tilbage, til at svømme så hurtigt jeg kunne væk derfra.

Min hale gik vildt hurtigt fra side til side. Jeg så ikke den store mængde tang, så jeg svømmede ind i den. Jeg besvimeede.

Pludselig var der nogen, der råbte: ”Vågn nu op, farmand !!! Vågn nu op, moarr, tror du far er død?”. ” Nej skat, far er ikke død, lad ham være snuske, han sover så godt”. Jeg kunne dufte kaffe, det var mærkeligt. Jeg åbnede øjnene og min dejlige datter og min dejlige kone kiggede på mig med

store øjne. Jeg spurgte om de havde reddet mig op fra bunden og væk fra havslottet.

”Hvad snakker du om, farmand? Du er da helt gak gak”.

”Men hvordan er jeg havnet her?”

”Far, du har drømt, du har ikke været nede ved et eller andet havslot. Jeg troede, du var blevet gak gak!”

”Lad os gå ud og drikke noget kaffe”, sagde Elizabeth.

”Ja god ide” sagde jeg.

Vi sad og drak kaffe ude ved spisebordet og jeg fortalte om min mærkelige drøm.

Af Kathrine

Jeg legede på stranden. Mor døde for to år siden, far er stadig meget nedtrykt over det, så jeg er tit alene. Idag var jeg også alene med min fantasiven. Vi legede fangeleg og der faldt jeg og slog hovedet ned i en sten. Det var en stor sten. Blodet skummede ud af det åbne hul. Jeg spyttede endnu mere blod ud af munden. Så blev alt hvidt. Mine ben forsvandt under mig og jeg besvimede. Da jeg vågnede igen på stranden lå jeg alene og det blødte stadig meget. Og oppe i himlen var min afdøde mor. Nu vidste jeg at det var hende der ville tage sig af mig nu. Jeg vidste også, at vi ville mødes igen i dag oppe i paradiset.

Jeg blev højere og højere, skønt at jeg ikke rørte på mig. Til sidst kunne jeg også se min krop. Jeg kunne se at jeg var forblødt. Min livløse krop lå midt i en stor blodpøl. Jeg vendte hovedet væk og kiggede op. Der stod mor med et smil på læben og strakte arme, parat til at omfavne mig. Da jeg var kommet op, følte jeg mig for første gang i to år tryk. Mor gik hen for at hente noget rent tøj og et par englevinger. Imens satte jeg mig ned og kiggede på stranden. Jeg så far. Vinden blæste i hans lange, silkebløde hår. Han gik rundt og ledte efter mig. Da han fandt min krop på stranden, så jeg væk. Jeg ville ikke se hans triste og selvbebrejdende ansigt. Jeg så ud over havet i stedet for. Det var smukt. Det var så smukt at jeg kunne høre dets brusen. Havet udtrykte alle følelser på en gang. Så var der en prikken på min venstre skulder. Det var mor der stod meg noget rent tøj og mine hvide vinger. Da jeg havde fået tøjet på og vingerne syet fast, sagde jeg at jeg gerne ville være lidt alene. Så hun gik.

Jeg susede gennem jorden som var i Paradis, og ned mod havet som lå nedenunder. Jeg havde så meget fart på at en levende ville dø, hvis den ramte havoverfladen med den fart. Men det gjorde jeg ikke. Jeg susede bare længere og længere ned mod havbunden. Da jeg ramte den var jeg nok 500 meter nede. Jeg stoppede op og åbnede øjnene. Der var det smukkeste syn. Lige foran mig svævede en lille pige.

Jeg var nu stadig i tvivl. Jeg var jo lige blevet genforenet med mor, og jeg ville skilles ad igen allerede. Var det det værd? JA! Nu ville jeg aldrig komme til at se lyset igen. For jeg ville blive her. Jeg kiggede rundt igen. Denne gang så jeg også en gylden sten som ikke havde været det før, men det var lige meget.

Jeg svævede over mod den og satte moig og kiggede. De fleste ville nok ikke forstå at jeg havde valgt at blive her for evigt.

Så kom der en havfrue svømmende over mod mig. Hun spurgte mig om, hvad jeg lavede her. Og jeg forklarede min lange historie. Til sidst spurgte hun om jeg ville være ligesom hende, være en havfrue og ældes igen. Jeg svarede ja. Og så bed hun mig i mine ben. Hendes tænder var sylespidse, men jeg kunne intet mærke. Jeg dumpede bare svag ned mod den gyldne sten. Da jeg vågnede igen havde jeg en gylden hale og så følte jeg mig meget bedre tilpas i vandet.

DEN DØDE REJSE

Af Johannes Holger Petræus

Jeg er Paris Hilton, og jeg har to børn som hedder Elizabeth og Vinzent. Vi bor i Irland, som ligger i Europa. Mange folk tror mit liv er en drøm, men der tager de fejl, for det kan også være et mareridt.

Vi skulle på krydstogt hele verden rundt. Billetterne kostede 1.795.438.267 kr. og billetten var en 1000 dollarseddel. Vi tog til Skotland i en dyr Ferrari jeep. Vi kørte rundt og kiggede efter den rigtige mole: "36, 37, 38, 39, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49," talte vi i kor. Nu skulle vi finde det

rigtige skib: vi så "Sankt Petersborg", "Det svenska Skibet", "Mauve", og endelig fandt vi det rigtige skib. Så kørte vi jeepen ombord på færgen, og så fandt vi vores kahyt. Vi begyndte at pakke ud.

Efter at have pakket ud gik vi rundt og udforskede skibet. Der var cricketbaner, fodboldbaner, svømmehal og en masse andet. På badeværelserne var toiletterne lavet af massivt guld. Udskylningsknappen, den knap der bruges til at skylle ud med på et toilet, var en rubin, som var formet som et dollar-tegn. I toiletpapirsholderen var der 100 dollarsedler. Skibet sejlede afsted. Først til Island, så til Grønland og så nord om Nordamerika. De stoppede i Alaska for at få forsyninger til næste stop, som var Argentina.

I Argentina så vi Lionel Messi, han gav os en autograf på vores hænder. Han skulle spille i aften mod holdet Rosenborg BK, som er det norske mesterhold. Om aftenen så vi det på en 500 tomers storskærm, men under kampen sank skibet. Vi røg i vandet, så det sagde plask. Vi fandt noget tang, og vi spiste det, fordi vi var sultne.

Lige pludselig kunne vi trække vejret under vand. Vi begyndte at få hud mellem tæerne, og så fik vi gæller, og sådan blev vi ved med at mutere, indtil vi var fiskeuhyrer. Som fiskeuhyrer skræmte vi folk. De blev så bange, at de faldt i vandet. Vi reddede dem, og så tog vi deres pung. Det var det sjove. Det kedelig var at spise tang hele tiden.

Men en dag kunne vi pludselig ikke trække vejret under vand mere. Det var, fordi vi havde glemt at spise den daglige tang. Derfor svømmede vi op til overfladen, og en helikopter kom og så os. Den samlede os op i et bur, for piloten var bange for, at vi skulle bide eller være giftige eller sådan noget. Han tog os med til et laboratorium som hed "Maximuz del Zlevuc". Vi fik blodprøver og hjernekontrol og alkoholtest og alle mulige andre test og prøver.

Vi fik at vide, at det tang vi havde spist var forgiftet med drivtømmersaft fra VANDRINGSMANDEN A/G, som er et tysk firma der ligger i München. Drivtømmersaft bruges normalt som ingrediens i graffiti. Det er det som gør at det er giftig - ligesom bly er giftig.

Vi skulle blive liggende på vores værelser på hospitalet i hele 5 døgn og lave intet. Det eneste vi kunne var at se fjernsyn eller sove. Døgnene gik og vi blev raske – det vil sige vi muterede tilbage til mennesker igen. Da vi kom hjem tænke vi alle sammen, at det nok bare havde været et mareidt. Men så så jeg, at min søn Vincent havde en buket tang i hånden, han tog en mundfuld og snart begyndte hud at vokse ud mellem hans fingre og tæer igen.

NEGERKAGEN!

AF MAIKEN

Jeg sad sammen med mine venner og dyrkede yoga på en blå måtte. Alle sad med lukkede øjnene og sagde: ”Oommm!”

Jeg åbnede øjnene for at gå på toiletet. Ude på toiletet kunne jeg høre en lav hulken. Jeg gik der ud og der på vasken sad der en lille fed negerkage med arme, ben og øjne, men ingen mund eller næse.

Jeg spurgte kagen, hvorfor den var ked af. Til min overraskelse svarede kagen at det var fordi den ikke kunne finde hjem. Jeg spurgte, hvor den boede. Kagen svarede at den kom fra Det Afrikanske Køkken. Så sagde jeg: ”Jamen vi kan da bare tage min fars motorbåd så er vi i Afrika på 0,5!” Kagens øjne lyste op som om den smilede, så hoppede den ud af vinduet og forsvandt.

Efter yogatimen gik jeg ned til havnen for at se om Negerkage havde fundet min fars moterbåd, men jeg kunne ikke se Negerkage nogle steder indtil den hoppede op i fjæset på mig og sagde: ”Hvor er din fars speedobåd?”

”Den ligger herover og det er ikke en speedobåd det er en motorbåd.”

Jeg pegede på en hvid motorbåd og Negerkage hoppede ned i den mens jeg tog fortøjningerne af, startede motoren og sejlede ud af havnen, nu er vi på vej til Afrika.

Jeg kan ikke vejen til Afrika så vi sejlede hen over Stillehavet og Øresund og under Lillebæltsbroen. Efter tre timer sagde Negerkage at vi skulle sejle til højre, så det gjorde jeg. Og endelig kunne vi skimte Afrika.

”Fuld fart frem!!!” råbte Negerkage, så det gjorde jeg. Det gik så hurtigt at Negerkage faldt overbord. Jeg sagtnede farten og sejlede tilbage til Negerkage som lå i vandet og lignede Svampe Bob Firkant bare i en negerbrun version. Negerkage rakte hånden frem mod båden, men inden han nåede at trække sig selv op kom Nemo. Nemo så meget anderledes ud i virkeligheden ind i filmen. Fisken havde jo hugtænder. Nemo plaprede løs om alt muligt som vi ikke forstod et pip af. Mens Nemo pludrede trak jeg Negerkage op af vandet. Nemo svømmede væk. Og plask så lå Negerkage igen i vandet. Negerkage var i gang med at trække sig selv op af vandet, da han fik øje på en redningsbåd der lå og flød i vandet. Negerkage spurgte om vi ikke kunne tage redningsbåden med til Afrika, så han kunne bo i den.

Vi sejlede hen til redningsbåden og opdagede at der var nogle i.

”Hej!” sagde en mørkhåret pige: ”Jeg hedder London Tipton, og det her er Zack” Hun pegede hen i mod en lyshåret dreng, : ”Det her er Cody og Baley” London nikkede hen i mod endnu en lyshåret dreng og en brunhåret pige. Zack og Cody måtte være tvillinger. ”Og det her er Woody.” London kiggede hen mod en buttet dreng med mikrofonhår. ”Okay?” sagde jeg og skyndte mig at sejle vide-

re, for de var simpelhen for mærkelige. Negerkage synes at de var syge i potten. Jeg var ikke uenig. Vi sejlede videre, men vi sejlede ikke at hurtigt så Negerkage faldt overbord.

Endelig, efter tre timer, så vi en afrikansk strand. Negerkage sagde at vi skulle sejle op på stranden, så det gjorde vi. Oppe på stranden stod der en mand og ventede på os. Han kom tættere på og rakte hånden frem mod mig. Jeg tog hans hånd og kiggede op på hans ansigt: det var Orlando Bloom. Orlando åbnede munden og sagde: ” Hej, jeg hedder Orlando Bloom og jeg og de her chocokager er jeres velkomstkomitee..” Jeg kiggede mig omkring: Hvadfor nogle chocokager? Jeg havde kun lige tænkt tanken til ende da der kom en hel flok kager ud af en busk.

Nååå, de chocokager, tænkte jeg.

Negerkage kiggede op på mig og sagde: ” Vil du ikke komme og bo hos os???” Jeg kiggede ned på negerkage og sagde: ” Tjo, det kan jeg da godt,”

” Juubiiiiiiiiiiii!!!” skreg Negerkage og de andre kager.

”Men kun hvis det ikke er mig der skal klare opvasken!”

” Nej, nej, det er altså Opvaske Bob der klarer opvasken, det skal du slet ikke tænke på!”

